

ZONEN DES LICHTS

20 april 1964

Achter deze titel verschuilt zich meer dan alleen maar een mythos of een aantal grote geestelijke krachten. Het is het verhaal van deze wereld van de mensen die daarin hebben geleefd en van de krachten, welke die mensen tot een zeker peil van bewustwording hebben gebracht. Wanneer wij n.l. spreken over de Zonen des Lichts, dan kan ik mij voorstellen dat vele dames uitroepen: "Waar blijven de dochters?" Ons onderwerp houdt zich echter bezig met de Zonen des Lichts, omdat het grote Licht, het primaire Licht (de zon) altijd mannelijk werd gezien. En het is de zon, die het aanzien heeft gegeven aan de namen en de begrippen van die vele krachten, die ten slotte ook ergens in de kosmos bestaan.

Als u over Jahwe, Jehova, Adonai spreekt, dan denkt u misschien met oorspronkelijke Godsnamen te maken te hebben. Dit is niet waar. Deze namen zijn de namen van het licht, van het vuur. Het zijn de namen van de zon, uit oude vereringen langzamerhand overgebracht naar een ééngodendom, waarin de ene God, die eigenlijk meer een monade lijkt te zijn, een aantal attributen wordt toegekend, die aan de goden van de oudheid behoren.

Als wij over Bel spreken of over goden als Brahma, dan vinden wij ergens ditzelfde zonnepincipe terug. De zon is voor de mens de zichtbare, originerende kracht van het leven; het mannelijk principe dat vruchtbaarheid, brengt aan aarde en maan, die samen als het vrouwelijk principe daartegenover staan. Daarmee hoop ik dan mijn titel in de ogen van de aanwezige leden van het vrouwelijk geslacht enigszins te hebben gerechtvaardigd.

Nu komt dan voor ons de geschiedenis van deze Zonen des Lichts en vang ik aan met een klein stukje uit het begin van Genesis: "Lucifer, Zoon van de Morgen, een engel des Lichts, verzette zich tegen de Schepper en werd uitgeworpen met zijn volgelingen uit de hemelen." Hier is al een Zoon des Lichts. Lucifer, drager van Licht, Zoon van de Morgen, is een figuur die wij ons zelfs nu - waar hij het idool is geworden van de gevallenen - voorstellen als een tragische, statige gestalte. En wij kunnen niet goed begrijpen, hoe hij ooit in verband kan worden gebracht met zon en met kracht. Zoals wij dat ook niet begrijpen van een Seth en van al die sombere regeerders van dodenrijken: de vorsten van Hades, van het verderf. In den beginne was er één Kracht. Deze ene Kracht brengt uit zichzelf aspecten van dit "ik" voort. Het is alsof één wezen zo oneindig veel mogelijkheden in zich draagt, dat het geheel niet meer is te overzien.

Als je een stad hebt, dan geef je haar een naam. Maar zij ontleent haar betekenis aan de verschillende straten, pleinen en grachten, die het plan van de stad uitmaken en tevens haar karakter, haar eigenschappen als oord voor spel, voor woning, voor verblijf en voor arbeid definiëren.

Zo moeten wij dan die eerste goddelijke Kracht zien. Een klein punt misschien in het duister, dat zich oneindig uitbreidt en dat onoverzichtelijk wordt. Wij mensen en geesten zijn daarvan een product. Wij gaan nu de verschillende wegen binnen dit goddelijke Geheel, dat we niet kunnen begrijpen. Degenen, die groots willen doen, zeggen. "Ik loop nog steeds in de stad God." En de kleinen, die het niet begrijpen, zeggen misschien: "Ik woon in het huis de Dryaden." Anderen zeggen. "Ik woon in de straat Jupiter"; of; "Ik volg de hoofdbaan Jezus." Zo moeten wij ons dus die samenhang voorstellen.

Maar als het waar is dat de Schepper een kracht is, dan moet het toch ook waar zijn, dat er in die kracht zoveel verschillende eigenschappen en kwaliteiten bestaan, dat wij ze afzonderlijke namen mogen toekennen. Zij zijn voor ons de uitdrukking van de innerlijke werking van het plan der schepping, waarbinnen we ons bewegen. En zoals het dwaas is te zeggen, omdat je

op het ogenblik op de Frankenslag bent, dat de Statenlaan niet bestaat en dat het afgoderij is, zo dwaas is het te zeggen, wanneer je bv. Jezus volgt, dat er geen Brahma bestaat, of dat er geen Allah kan zijn, of zelfs dat degenen, die eens aan Jupiter, aan Dionysos of aan een andere godheid hun eer bewezen, dwazen waren.

Wij gaan een bepaalde weg; maar er zijn vele andere wegen. Elk van die wegen is een persoonlijkheid geworden, die in de kosmos bestaat en blijft bestaan zolang de Schepper bestaat. En deze krachten nu noemen wij de Zonen des Lichts, omdat zij primair zijn. Zij zijn een beginsel, een directe en eeuwige verwerkelijking van het goddelijk Wezen, waaruit zij zijn voortgekomen. Wezens met een bijzondere karakteristiek, met eigenschappen, met een bijzondere invloed in de kosmos en soms zelfs met een macht over bepaalde delen van geest of materie.

Kijk, vrienden, nu kunnen we spreken over de Zonen des Lichts, want we weten wat ze zijn. Wanneer wij een weg gaan, dan ontmoeten wij altijd ergens een beginsel dat ons grijpt. En of de een nu kiest voor het Christendom, een ander voor de Theosofie of voor beide en een derde zegt dat de enig juiste, weg een benadering van al deze dingen is (het plein dat Maçonnerie heet) dat maakt weinig verschil uit. We moeten begrijpen, dat al die wezens niet alleen maar ergens bestaan; ze bestaan voor ons.

En zo zien wij in de geschiedenis der mensheid die krachten des Lichts optreden vanaf het eerste ogenblik, dat in een lang vergeten zeerijk de mens zijn ogen hoger richtte dan de natuur; op de eerste openbaringen van hen, die lang vergeten zijn; Kranit, god van Atlantis. Kranit, die later een echo vindt in het begrip Kronos, de tijd. Een god, die de mens leert dat hij de materie kan beheersen; en dat hij dat alleen kan doen door rechtvaardigheid en macht met elkaar te verbinden. Een god, die met zijn gezelschap Gonut leert de handel te bevorderen. Dingen, welke in die dagen nog niet zoveel voorkwamen.

Dit zijn niet alleen goden, het zijn wezens die geleefd hebben. Zoals er in de tijd van de uittocht een wijze vorst leefde, die men Esir noemde. Esir, die later met de wind werd vergeleken, maar die ook was; Osiros (Osiris in latere dagen) en die we terugvinden in het vreemde begrip Eugiros, dat weer een godsnaam is. Dezen leerden de mens het gezag. Zij brachten de georganiseerde landbouw aan de trekkende stammen. Zij brachten het georganiseerde en beschermde rijk in de plaats van de wanhopige verdediging van kleine dorpen tegen plunderende stammen.

Maar ze deden meer. Kranit bracht de grote tempel (helaas later misbruikt), die de top was van de grote stad van Atlantis. Zijn tempel vond men in alle nederzettingen terug. Kranit leerde de mens niet slechts de handel, maar hij bracht hem ook de kennis en de wetten der elementen, het innerlijk luisteren naar de stemmen der elementen. Het éénworden a.h.w., met de natuur om haar te verstaan en het éénworden met de krachten boven de natuur om jezelf te verstaan was zijn inwijding. Osiros bracht als Esir, de vorst, recht. Maar hij bracht ook een leer. De leer van de cirkelgang van het leven, waarbij de dood slechts het doortrekken is van een somber land dat je tenslotte weer verlaat, wanneer je bewust wordt en ontwaakt uit je dromen, als bij de laatste klippen van het duister het leven zich weer aankondigt, later verbeeld in de reis van de zonneboot.

We kennen Prometheus, de grote macht, die voor de mens het vuur uit de hemel zou hebben gestolen. In andere vormen - en waarschijnlijk te vereenzelvigen met o.m. krachten als Vulcanus - brengt hij de mens de beheersing van de materie door het vuur. Dat is iets anders. Prometheus brengt de mens ook de gedachtegang van de loutering door het vuur. Hij brengt de mens het idee, dat het eeuwige Licht moet worden uitgedrukt, ongeacht de consequenties, omdat de eeuwigheid van de daad alle tijdelijke gevolgen ruimschoots waard is. Hij brengt de mens verder dan het land der doden, verder dan het persoonlijk gewin. Hij brengt hem in contact met die trillende stad van de kosmos, die we God noemen.

En zo kunnen we verdergaan en de figuren opsommen uit de verschillende landen. We kunnen

spreken over Lao Tze, Kong Fu Tze. We kunnen ook spreken over de grote zangers en schrijvers, die de Veden hebben geschreven. En we kunnen ook spreken over Gunsjerhauf (?), die zo'n grote invloed heeft gehad op de vorming van de Edda der IJslanders. Maar altijd weer is er één ding; dat ze brengen. Zij brengen een toestand, een wijze van leven, een vernieuwing van stoffelijk en van geestelijk bestaan. Dezen nu zijn de Zonen des Lichts, of tenminste de boden daarvan.

Het is niet voldoende om aan de kosmos te denken als aan een structuur met straten. Een straat voelt zich niet beroerd, wanneer u door die straat gaat. Maar deze kosmische namen, deze lichtstralen der eeuwigheid, omvatten een ieder, die met hen verbonden verdergaat. Ze leggen er hun wezen en hun wet a.h.w. aan op. Ze maken het u mogelijk het doel te bereiken, de stad te zien. Maar ze maken het u ook mogelijk dit te doen ondanks alles, wat u misschien naar de verdeeldheid van een meer beperkt besef zou terugvoeren. En daarmee komen we dan aan hun werkelijke wezen en functie.

Stel, dat elke kracht kan worden uitgedrukt als een kleur. Dan heeft elke kleur een afzonderlijke werking. We hebben te maken met de Heren van de zeven Stralen, Zonen des Lichts, delen van het Witte Licht, het onmetelijke, het verblindende, die kenbaar worden. Kenbaar wordt alles voor ons eerst, indien het tot ons komt. Ons wezen, onze geest wordt vruchtbaar onder de beroering van deze grote krachten. Zoals de aarde haar vruchtbaarheid ten slotte ontleent aan de warmte van dat eeuwige fornuis in de ruimte, de zon, zo ontlene wij aan de stralen, die van de eeuwigheid uitgaan (dus van deze Lichtenden) onze persoonlijke ontwikkeling. En dan kunnen we zeggen: er zijn Meesters.

Een Meester is heel vaak alleen maar een facet van een van de Zonen des Lichts. In andere gevallen is hij alleen een manifestatie daarvan. Op het ogenblik, dat u wordt beroerd door het licht van een van deze krachten, staat u voor een keuze. Zoals je wanneer de zon je beroert ook voor een keuze staat: je kunt in de schaduw vluchten, je kunt de felle zon aanvaarden. Je kunt het absolute duister zoeken. Ons gaat het ongeveer gelijk. Een van de Zonen des Lichts beroert ons; en we hem nu een engel noemen - zoals de Joden en de Christenen hebben gedaan - of er een godennaam aan geven, doet niets terzake. Hij beroert ons wezen. Maar in zijn wezen ligt een levensleer, een verplichting.

Om een bepaalde straat te kunnen doorlopen moet je een bepaalde richting inslaan. Ze wordt er een beïnvloeding geschapen, die in de eerste plaats het handelen van de mens betreft, maar die in de tweede plaats toch ook wel degelijk zijn gedachteleven gaat beïnvloeden. En dit gedachteleven confronteert de mens altijd met raadselen. Misschien hebt u ook wel eens door een straat gelopen en zich afgevraagd, wat er zich eigenlijk achter de gevels der huizen afspeelde.

Wanneer wij de weg van de Zonen des Lichts volgen, dan putten zij uit het geheel van hun werkelijk weten en ze laten ons steeds kleine brokstukken zien van een andere werkelijkheid. En dan moeten we daarvan de oplossing vinden. Natuurlijk, je kunt die weg verlaten. Er zijn altijd wel weer sloppen, stegen en zijwegen, waardoor min van de ene kracht naar de andere kan gaan, maar dat is niet de bedoeling. Het is de bedoeling, dat je steeds wordt geconfronteerd met iets van dat andere Al. En nu geeft de Meester, een Zoon des Lichts, dus de Straal die je hebt gekozen, je daarvoor een bijzondere impuls. Hij maakt het tot een specifiek probleem, dat ook binnen het kader van een menselijk leven een zekere oplossing - vaak een praktische, soms alleen een filosofische - mogelijk maakt. Wat den Zoon des Lichts dus doet, is ons feitelijk voortdurend een proef opleggen. Door deze proef doorlopen wij zijn wezen; en dat wil niet zeggen dat we daarmee aan het einde zijn. Want als we de stad hebben gezien, dan kunnen we teruggaan en kunnen we een andere weg of misschien wel duizend andere wegen volgen. Maar dan weten we waar we zijn en weten we meer dan een ijdele naam.

Tegenover de Zonen des Lichts, wordt heel vaak gesteld de dochters der mensen. Wanneer

we de oude godenmythen nagaan, worden we altijd weer geconfronteerd met een of andere god, die naar de aarde gaat en daar een arm meisje opscheept met een halfgod. En dan zeggen we: Nou ja, dat is de lichtzinnigheid van de mens. Of: Ja, dat is de dwaasheid van die mens. Maar we vergeten dat er iets van waar is. De dochters zijn in dit geval n.l. niet de gewone mensenkinderen. De dochters, dat is het receptieve; en in zekere zin zijn wij allen de dochters der aarde, want wij zijn in ons bewustzijn geboren uit het conflict geest - stof. Onze geest werkt vanuit de stof. En zelfs wanneer ze de stof heeft verlaten voor andere sferen, dan blijft ze zich baseren op datgene, wat ze in die stof heeft ervaren. Het is de kern van haar beleven.

Wij worden beroerd door de Zonen des Lichts. Zij geven ons die impuls, waardoor wij ons a.h.w. meer één kunnen maken met het Licht; en wat we voortbrengen is dan misschien wel eeuwigheid. Het is de wonderlijke gedachte van onbeperkt bestaan, de erkenning van een wedergeboorte, die niet noodzakelijkerwijze een uitblussing van het voorgaande inhoudt. Het is de erkenning van een gesloten tijdslijn, een ruimte die in haar oneindigheid tenslotte maar een denkbeeld is. Op deze wijze worden wij dus zelf eigenlijk

voortdurend de ontvangende krachten en kunnen wij soms voor een ogenblik twee of drie wegen volgen, zonder dat er een feitelijke afwijking van het doel mogelijk is.

Denkt u bv. maar eens aan Parijs, Place de la Concorde. Je kunt er van de ene weg tot de andere gaan in toch - zij het met een omweg - op hetzelfde doel uitkomen. Nuttig is dat echter natuurlijk niet en daarom stellen wij over het algemeen, dat elke mens in het leven tot een bepaalde Straal behoort; en dat geldt ook voor de geest.

Het is moeilijk om je dat voor te stellen. Misschien zou je dat voor een mens het best kunnen omschrijven als een geneigdheid. In feite is het de manier, waarop je het leven in jezelf ontvangt en omzet in een begrip. De een beleeft het mystiek, de ander wetenschappelijk, een derde meer met emoties, een vierde door een aanvaarding, een geloof, een overgave; een vijfde misschien met de harde moed van de strijder of de rode hartstochtelijkheid van hen, die nog geen beheersing hebben geleerd. Elk voor zich.

Wanneer wij tot een bepaalde Straal behoren, zo is er ergens in de kosmos een kracht die ons helpt, een wezen waarvan we niet precies weten hoe het er uitziet en dat we ons dan maar voorstellen als een engel in wapenrusting of met een harp of een bazuin, als een sombere engel of een lichtende engel, maar waarvan we eigenlijk niets weten.

Als je tot zo'n Straal behoort, dan wil dat zeggen dat je in contact bent met die kracht. Maar in de ruimte zijn zij tevens heersers. U kunt zich het geheel misschien voorstellen als een soort kleurenschijf, verdeeld in vakken van verschillende kleur. Terwijl deze schijf langzaam draait, weerkaatst het licht op de gehele omgeving, het vertekent. Wat in het witte licht kaal lijkt, wordt in het rode licht misschien de geborgenheid van een grot, in het blauwe licht de ijlheid van een maannacht, in het mystieke violet een oneindige tempel. Zo wordt ook de materie beroerd door deze Zonen des Lichts. Zij zijn niet alleen maar straten in een symbolische stad Gods. De stad Gods is de kosmos en zij zijn de wegen, de verdeling die daarin is aangebracht. Leven wij nu in een bepaalde Straal en wordt onze eigen wereld of sfeer op dat ogenblik door die Straal beheerst, dan is ons leven zo gelukkig en zo aangenaam mogelijk; dan voelen we ons prettig, want alles beantwoordt aan onze ideeën, ons inzicht. Op het ogenblik echter, dat er een andere Straal heerst, ontstaan er verschillen en geschillen, waarmee we vooral stoffelijk en in de geest wat de vormenwerelden (dus qua vorm) moeilijkheden hebben. Wij zouden misschien willen dwalen in een tuin vol bloemen, maar waar we ook gaan de bomen dragen reeds vrucht; er is een andere heerser.

Dan moeten wij proberen om met die Zonen des Lichts dus toch tot een zekere harmonie te komen; en die harmonie bereiken wij nimmer alleen van uit ons wezen, want het is geen kwestie van aanvaarding van onze kant. Wij worden beroerd, maar moeten dan erkennen wat er gelijk is. De gelijkgerichtheid maakt het ons mogelijk om - wanneer wijzelf behoren tot bv.

de groene wereld van innerlijke beleving, van Gods erkenning en aanvaarding door stelling, door geloof - toch de blauwe wereld van het verstand te aanvaarden. Zodra we ons geloof als een feit aan het verstand willen voorleggen, zijn we verloren. Zodra we echter begrijpen, dat het verstand een bewijs kan leveren voor ons geloof, wordt onze sfeer, onze eigen Straal voor ons sterker en gelijktijdig zal de wereld ons helpen om die weg ook te blijven volgen.

Er is dus altijd weer de vraag: Wat is mijn Straal? Wat is de heerser van de wereld, waarin ik leef? Schijnbaar maakt dat een heel groot verschil uit en er zijn mensen, die doodgelukkig zouden zijn, wanneer zo eindelijk zouden weten tot welke Straal zij nu eigenlijk behoren de eerste, de derde of de zesde. Het antwoord is eigenlijk niet zo belangrijk, want de Zonen des Lichts zijn broeders. Zij zijn uit één Vader, uit één Kracht. Zij zijn allen gebaseerd op een eeuwige harmonie en daardoor ontstaat er dus voor ons een wonderlijke oplossing.

Zodra onze harmonie niet meer in de eerste plaats is gericht op een bepaalde Straal (dus op een wijze van benadering), maar op de Vader, op de alomvattendheid van het leven, de aanvaardbaarheid van alle verschijnselen, dan kunnen wij van uit onze eigen Straal door onze eigen wijze van denken en leven de Oneindige toch beroeren. En door de Oneindige vinden we onze banden met alle licht.

U zou kunnen zeggen dat een mens, die een bepaalde Straal volgt, zich soms kan verplaatsen aan het einde van zijn weg. Hij ziet het plein al voor zich, terwijl hij nog in een straat wandelt en hij weet, dat op het plein alle wegen uitkomen. Daar hebt u dan het typische beeld van de wisselwerking, die ook hier bestaat en die voor ons buitengewoon belangrijk kan zijn, indien we voor onszelf willen concluderen waar we eigenlijk aan toe zijn.

Maar laat ik niet teveel over onszelf spreken, want het onderwerp is nu eenmaal de Zonen des Lichts. Laat mij dan het volgende plegen:

Door de ontwikkeling, die u hebt doorgemaakt, bent u a.h.w. gebonden aan één van deze Zonen des Lichts, één van deze facetten van het Goddelijke. En als de kracht die u leidt Adonai is, dan kunt u met Jahwe niets doen, dan kunt u niets vinden in Jupiter en dan zijn de Asen voor u alleen maar schimmen.

Wij behoren bij een bepaalde God; en die God heeft een bepaalde naam. Onze levensweg is opgebouwd door de Zonen des Lichts. Door eenmaal een verbinding met hen te hebben worden wij in elk leven en in elke sfeer door hen a.h.w. beïnvloed. Zij bouwen uit zich en door hun kracht in ons een beeld. Zij trachten ons dezelfde begripsinhoud, dezelfde mogelijkheid te geven, die zij zelf bezitten; en zij doen dat niet door één leven, maar zo lang totdat de gelijkheid bestaat.

Dan mag ik over ons dus wel spreken als: de kinderen van de Zonen des Lichts en de materie. We worden pas geboren op het ogenblik, dat we in staat zijn de wereld van de Zonen des Lichts te begrijpen. Tot die tijd blijven wij geborgen in de moederschoot van voortdurende wisseling van bestaan met een traag groeiend bewustzijn en traag groeiende impulsen; een embryonaal bestaan, waarin de materie en de vormenwereld zozeer overheersen, dat we tot geen persoonlijk bewustzijn komen. Zodra wij echter die grens overschrijden, zijn wij waarlijk kinderen van de Zonen des Lichts. En als u de relatie zuiver wilt houden, zou men dus kunnen zeggen; Wij zijn eigenlijk in U eerste plaats kleinkinderen van God wat ons bewust zijn betreft en Zijn kinderen wat ons bestaan betreft.

Hier komt dan nu een vereenvoudigde versie van deze hiërarchie, want dat is het eigenlijk; en daarbij ook een poging om alweer zeer vereenvoudigd onze eigen gebondenheid daarmee iets verder te verklaren.

God openbaart Zich in een aantal facetten dat wij niet kunnen bepalen, maar welk aantal ongetwijfeld hoger is dan wij vermoeden. Laat ons daarvoor een mystiek getal nemen en laat ons zeggen dat het getal is van de negen, die elk voor zich de zeven voortbrengen. Dan hebben we het getal dat we meer ontmoeten: de 63 heelallen, die in zichzelf besloten zijn. Elk ervan heeft een naam. Voor ons is echter van deze 63 er een belangrijk. Deze ene is voor ons

de originerende Kracht. Hij is het licht, dat wij kunnen ontvangen. Maar ook hij kent vele facetten en zo verdeelt hij zich verder en men noemt aan dat het getal van deze kracht 144 is. Deze 144 zijn dan onze hoofdgoden. Zij zijn de verschillende mogelijkheden om deze ons beheersende Godheid te ontmoeten. Daaronder vinden wij voor elk van de 144 facetten $7 \times 7 \times 7$; 343 afzonderlijke, kleine krachten. Zij zijn de Meesters, de bezielers van de planeten en van de zonnestelsels, die wij kennen. Zij zijn nu voor ons het eerst kenbare facet.

Wanneer wij dus worden beroerd door een Zoon des Lichts, dan gebeurt dat via een materieel bestaand iets. Wij behoren tot een bepaalde wereld of tot een bepaald zonnestelsel en onze bewustwordingsgang zal zich daar voltrokken, totdat wij a.h.w. van uit de zon kunnen zien naar het werkelijke Licht, dat voor ons nu nog duister is.

Hebben wij geconstateerd, dat wij zijn gebonden aan een bepaald facet, zo moeten wij ons afvragen, hoe in dit facet een aantal werkingen kan ontstaan. En dan blijkt, dat elk facet toch ook weer relaties heeft met de kosmos. Dit betekent voor ons dat de relaties, die er voor ons bestaan, ook weer worden uitgedrukt door het getal $7 \times 7 \times 7$; en wel in het totaal van ons zijn. Dit is het aantal factoren in tijd. Wij kunnen bestaan binnen één en dezelfde kracht en daar dus $7 \times 7 \times 7$ levens hebben, zonder dat er één herhaling noodzakelijk is. Dat is het maximum aantal levens dat in de stof zonder herhalingen (dus reïncarnaties) voorstelbaar is. Op deze wijze kunnen wij dus leren geestelijk het totale complex van leven en levenskrachten te ervaren. Maar de Zoon des Lichts, die ons zover heeft gebracht, wil ons verder brengen. Hij brengt ons naar de 144, die a.h.w. de streken van die kosmos regeren, waarin wij bestaan.

En ziet, dan ontdekken wij plotseling de verschillende bewoonde werelden, waarop wij kunnen leven. Maar wij ontdekken ook de totaal verschillende benaderingen die er zijn, zelfs van het begrip leven zelf. Wij ontdekken dat elk van die werelden haar sferen kent. Maar ook dat die sferen bijzondere eigenschappen hebben, dat de waarden van het leven overal verschillen. Wij leren, dat leven registreren is. En een Zoon des Lichts, die ons zover heeft gebracht dat wij uit deze veelheid van verschijnselen begrip voor eenheid hebben gevonden laat ons doordringen tot het heelal, waarin wij besloten zijn. Voor het eerst overzien wij onze werkelijke weg.

Maar nog is het niet de ware Zoon des Lichts; het is steeds nog slechts een facet van hen.

Rond ons ziende, ontdekken wij dat ditzelfde zich met lichte schakeringen herhaalt. En dit in onszelf beleefd hebbende, zien wij dus duidelijk dat de 63 heelallen eigenlijk worden herleid tot de 7 Stralen, die kosmisch zijn. En de 7 Stralen worden het Licht, waarachter wij de 9 hoofdkrachten vinden. Op deze wijze kun je dus een kosmische hiërarchie opbouwen.

Maar belangrijker is het, dat je een leven opbouwt. Er zijn hierover zoveel dingen te zeggen, dat ik eigenlijk aarzel om ze ook maar even aan te snijden. Ik wil dit toch doen al is het alleen maar om u gelegenheid tot discussie daarover te geven, maar dan in een aantal korte citaten uit verschillende leringen en werken van uw eigen wereld en van andere werelden.

Wie behoort tot een Straal van Licht, dient die weg ten einde te gaan.

Wie zijn Straal van Licht verloochent, verloochent niet slechts zijn Meester, doch zichzelf en keert terug naar het begin van een andere weg.

De vrije wil, die wij bezitten, wordt bepaald door de eigenschappen van de Zoon des Lichts, wiens Straal ons beheerst.

Onze God is altijd een facet van de grotere God, Die is een weergave van een deel van de Straal die heerst.

Al datgene, wat in het grote bestaat, wordt herhaald in het kleine. Zo zal elke, zelfs de kleinste, kracht zich openbaren uit 9 factoren en 7 Stralen.

Gebonden binnen een bewustwording kunnen wij door het kiezen van een bepaalde Straal snel ons doel bereiken; en dit doel bereikende kunnen wij met elke harmonische waarde in het Al begrippen uitwisselen. Want de taal van de Zonen des Lichts wordt eerst verstaanbaar voor hen, die hebben geleerd één Straal van Licht in zichzelf waar te maken.

De groei van de mens gaat steeds van het kleine naar het grote.

Een Zoon des Lichts echter werkt steeds van het grote naar het kleine.

Voor elke hoofdkracht van Licht, die er bestaat, is er een bezielende kracht, die de beelden van zijn wezen via elk facet en in elk medium, waarin hij werkzaam is, volledig openbaart. Wanneer deze gestalte krijgen, zo worden zij de Meesters en de Leraren van de werelden. Zij worden degenen, die de volkeren opvoeden en die de zielen in staat stellen in te treden in die werelden, waar de misleiding van vorm ophoudt te bestaan.

Uit de krachten van de Eeuwige spreekt, eenzijdig gericht, een deel van Zijn wezen of één van Zijn zonen tot ons.

Indien wij die weg kiezen, zo zullen wij hem overal moeten gaan en zullen wij elke veelheid van facetten binnen dit ene begrip vinden.

Er is een steile weg van bewustwording, die slechts één facet erkennende - in het terugschouwen de veelheid - erkent. Er is een brede weg, die - de veelheid erkennende - leert zich te beperken tot een enkel punt.

De wetten van licht en duister zijn de wetten van de Zonen des Lichts.

Zij, die de eigenschappen van God, van het Scheppende Zijn, omvamen alle verschijnselen, alle krachten en alle werelden. Zo zal het beeld van elke wereld op elk niveau herhaald zijn en herhaalbaar zijn. En zal hij, die in stilte in zich deze werelden vindt de steeds zuiverder uiting van de lichtende Kracht die hem leidt vinden in elke sfeer, binnen een redelijk gelijk kader met een toenemend aantal inzichten en een afnemend aantal verschillende mogelijkheden.

Elke Zoon des Lichts antwoordt aan hen, die behoren tot zijn Straal, zo zij zijn naam spreken en zijn kracht kennen. Het bewustzijn van de mens verbindt hem daarom met de onmiddellijke uitingen van de scheppende Kracht. En hij kan ook zonder volledig begrip in zijn beperkt besef deze krachten ontvangen. Hij brengt het licht van de hemel naar de aarde. Hij brengt het grote van de Oneindige terug tot de beperkingen van zijn eigen leven. En ziet, dit is het geheim: Zoals de kosmos is verdeeld, is de mens verdeeld.

Zoals de ene idee uiteenvalt in de vele facetten en krachten, zo valt de ene mens innerlijk uiteen in een veelheid van krachten, een veelheid van ideeën.

Zoals de ene idee de band is, die alles gezamenlijk maakt tot een eenheid, die men binnen een bepaald kader wel eens de Stad des Vredes heeft genoemd, zo kunnen wij in onszelf - door te beantwoorden aan de Straal Licht die ons beroert en al het andere aanvaardend - de Stad des Vredes in onszelf herbouwen.

Het grote is als het kleine. Het kleine is als het grote. Oneindigheid en eindigheid spiegelen elkander en er is geen verschil tussen hemel en aarde dan het verschil van bewustzijn.

Dit zijn maar een paar citaten. Ik neem aan dat u daarover nog heel wat zult nadenken en heel wat vragen zou willen stellen, wanneer deze bijeenkomst al voorbij is. Laat u dit niet te zeer belasten. Wij spreken vanavond over de Zonen des Lichts en daarbij spreken wij over de mensheid, waartoe gij behoort en over de geest waartoe ik behoort. Wij spreken over de historie van alle ontwikkelingen. We spreken over de tijd die vergeten is en de tijd die komen gaat. We spreken over het oneindige plan van de schepping. En dit oneindige plan der schepping leeft in ons, ook wanneer wij gericht zijn.

Onze eigen wijze van leven en denken is een gerichtheid. Ons antwoord op het leven en op al wat erin geschiedt is een gerichtheid: Laat ons daaraan beantwoorden, zonder echter al het andere te verwerpen daar, waar het ons niet beroert, maar wel onze wereld vormt. Dat is de les, die hierin ligt.

Ik kan u geen beeld geven van deze schitterende gestalte. Hoe kan ik u iemand voorstellen, bij wie het stofgoud waarmee hij zich toot een sterrennevel is? Hoe kan ik u een wezen beschrijven, waarin alle kennis van 5000 Melkwegstelsels één idee is? Dat gaat niet. Maar ik kan u zeggen wat de Zonen des Lichts zijn voor ons. Zij zijn onze zon, zij zijn onze bron van kracht. En de zon, die ons beroert, is het die ons wekken moet. Geef de hitte van de tropen aan de pool en het leven dat er is sterft, voordat ander leven daar weer ontwaakt. Geef de koude zon aan de pool van een land met tropische vegetatie en alles vergaat.

Wij moeten het licht volgen van ónze ster, beantwoorden aan onze Straal en deel zijn van de wereld, dan pas vullen we elkander aan. Dan vinden wij in onszelf niet het verstandelijk begrip, maar de mystieke ervaring van de Zonen des Lichts, die de oudheid met zo veel namen heeft genoemd en die men nu soms - dwaas als men is - uitkrijt voor duivelen of schijn gestalten, terwijl zij slechts zijn; wegen die de wereld is gegaan, wegen die de mensen nog kunnen gaan en de voleindingsmogelijkheid voor allen, die door hen worden beroerd. Daarmee, vrienden, is de inleiding ten einde. Ik dank u voor uw aandacht en hoop dat ik, misschien met enige retoriek op de achtergrond, een begrip kan hebben gewekt voor die oneindigheid, die zo vlakbij is en gelijktijdig toch zo onmetelijk ver, dat we haar niet kunnen beseffen.

DISCUSSIE

Vraag: Lucifer is uitgeworpen uit de hemelwereld en in de onderwereld te recht gekomen. Wat is hiervan de betekenis en wat het gevolg hiervan voor de mensheid?

Antwoord: Dit is een vraag, die moeilijk te beantwoorden is. Het uitwerpen van Lucifer uit het Koninkrijk der Hemelen is nl. noodzakelijk geweest voor de mens en niet een noodzakelijke gebeurtenis in de hemelen. Omdat de mens leeft tussen goed en kwaad, wil hij dit graag zien als een dualisme. Hij wil a.h.w. twee goden tegenover elkaar stellen. We vinden dit overal terug en kunnen dus wel aannemen, dat men niet gelukkig kon zijn, indien er geen demon, geen kwade godheid was, aan wie men alles zou kunnen wijten. U zou kunnen zeggen; De figuur Lucifer wordt tot een zondebok gemaakt, omdat de mens zijn eigen plaats niet beseft, die inderdaad tussen licht en duister is; want waar wit bestaat, moet zwart ook aanwezig zijn. In plaats van zijn eigen wezen zodanig harmonisch te richten dat alle Stralen (alle kleuren) daarvan deel uitmaken, geeft hij er de voorkeur aan een meestal illusoir streven naar een bepaald licht te propageren (iets, waaraan hij toch niet kan beantwoorden) en gelijktijdig een duister verantwoordelijk te stellen voor zijn eigen feilen. Voor de mens zit, er aan die val dus eigenlijk geen consequentie vast. Men heeft hier helaas de gelijkenis, de mythe zou ik haast zeggen, omgezet in een geloofswerkelijkheid. Een geloofswerkelijkheid, die overigens niet zo bestaat. Want als we zeggen, dat Lucifer de Zoon van de Morgen is, zo mogen wij zeggen dat Jahwe de strijdvaardige zon van de middag en dat Adonai de liefelijke zon van de avond is. Het is dus a.h.w. de omschrijving van een wordingsgang.

Voor de mens heeft het vrezen van de duivel wel een bepaalde consequentie. Hij komt hierdoor tot een eenzijdige gerichtheid, die niet aan zijn eigen wezen is aangepast en waarbij hij ook zijn wezen en de werkelijk daartoe behorende wezenstrekken, de stralingen die hem bereiken, dus toeschrijft aan een duivel die hij vreest. Hierdoor komt de mens ertoe zich zelf te vrezen en scheidt hij voor zichzelf een disharmonie, die voor een zuivere bewustwording ongetwijfeld schadelijk is. Dat is dus de idee. Dat is niet de feitelijke val van Lucifer als een uitwerping. Ik heb dit deel van Genesis geciteerd om duidelijk te maken wat men onder Zonen des Lichts kan verstaan, zoals uit de context van de inleiding zal blijken.

Vraag 1: Is men van de aanvang af aan een bepaalde Straal gebonden?

Vraag 2: Als men van Straal verandert, hoe merkt men dit dan?

Vraag 3: Wat gaat er aan zo'n verandering vooraf?

Antwoord: Men kiest eigenlijk geen Straal, volgens de menselijke opvatting van keuze. Wanneer u nl. eenmaal als mens bestaat, dan behoort u al tot één van die deel-Stralen, die behoren tot uw bewustwordingsgang; dus één van de uitingen van uw eigen lichtgod of lichtkracht. U kunt in wezen niet daaraan ontkomen, omdat hij uw karakter en vooral ook uw

geestelijke instelling bepaalt. U bent nl. gericht op het bevestigen en ontkennen van dingen; en de innerlijke bevestiging is altijd in overeenstemming met de Straal, waartoe u behoort. Je kunt dus geestelijk bepaalde dingen beleven, maar de interpretatie daarvan geschiedt volgens de Straal, waartoe je behoort. De uiterlijke keuzemogelijkheid zou dus alleen zijn om af te wijken van je eigen Straal (disharmonie) of te leven in overeenstemming met je Straal en dus in harmonie met jezelf. Het zal duidelijk zijn, dat er van een werkelijke keuze van Straal eigenlijk niet zozeer sprake is.

Nu kan het echter zijn dat een mens in zijn bewustwording een Straal heeft voleind en toch nog gebonden blijft aan zijn wereld. In dat geval krijgen we in de eerste plaats te maken met wat men noemt een volledige inwijding; dus de laatste fase, welke onder die Straal plaatsvindt (meestal in een stoffelijke wereld of een vormensfeer), impliceert de erkenning van de waarden, die erachter geregen zijn. Men is op dat ogenblik de gelijke geworden van de heerser van de Straal, waartoe men behoort. Dan kan men vanuit dit standpunt en met behoud van zijn gaven eventueel een volgende Straal kiezen, omdat men op deze wijze iets kan verrichten voor de mensheid. Om het dus heel kort te zeggen: Het veranderen van Straal in een normaal menselijk leven is een illusie. Het is een verandering van rationalisatie, niet van werkelijke gerichtheid. Een verandering van Straal bij de voleinding van een bewustwordingsgang kan het beleven van een andere Straal impliceren, maar dan is er geen sprake meer van het groeien naar het Hogere, maar van een keren tot het lager van uit het Hogere, met vol bewustzijn.

Vraag: Kunt u een voorbeeld geven, hoe men een Straal van licht ervaart? Hoe maakt men een Straal van licht waar?

Antwoord: Een voorbeeld kan ik u wel geven. Zet eens een bril op met groene glazen en kijk naar de wereld; ze ziet er anders uit. Noem er dan één met blauwe glazen; de wereld ziet er weer anders uit. Neem er één met rode glazen; ze ziet er weer anders uit. Zet uw bril af en u ziet weer een andere wereld. De vormen zijn gelijk, maar het is, of de nuanceringen sterk verschillen. Wanneer je dus een bepaalde nuancering ervaart (dat is vooral van uit je innerlijk leven, zodat je a.h.w. een andere betekenis hecht aan details), dan kun je daaruit al vaak zeggen; Ik behoor dus kennelijk tot een bepaalde Straal. Ik word door deze Straal beroerd. Op het ogenblik dat er een perfecte harmonie ontstaat, kan in het "ik" - en dat is een innerlijk gebeuren dat zich op zijn laagst op een mentaal vlak afspeelt - de idee komen dat alles wegvalt. Er blijft één ongrijpbaar idee over, die men als mens over het algemeen zelfs niet meer uitdrukt in een symbool, maar die men alleen doorleeft. Het is een flits van een ogenblik oneindigheid, waarna je weer terugkeert tot jezelf. Dat is de ervaring, wanneer men een ogenblik die harmonie heeft met de kracht, waardoor men wordt geleid.

Dan kunnen we ten laatste nog opmerken, dat over het algemeen elke mens in zijn leven één of meermalen dit contact met de kosmos, dit kosmisch licht - want dat is het voor hem - ontmoet. Hoe hij dit persoonlijk verwerkt, is moeilijk te zeggen. De één voelt zich daardoor een geroepene of een profeet. Een ander leeft alleen verder met een heimwee naar iets, wat hij niet eens kan omschrijven. Daartussen zijn vele mogelijkheden en trappen. In de praktijk komt het dus daarop neer, dat de persoonlijke gerichtheid, de uiterlijke vormen, de denkvormen die men kent, grotendeels bepalend zijn voor de manier waarop je zo'n ontmoeting voor jezelf omschrijft. En ik geloof, dat dat de enige manier is om het kenbaar te maken.

Vraag: Wanneer een zoekende mens steeds weer van richting wisselt, zonder rust te vinden, hoe zal hij dan begrijpen wat zijn ziel beoogt? Hoe zal hij dan tot bewustzijn kunnen komen, tot erkenning van zijn Meester? Wat is de oorzaak van dit eindeloos zoeken?

Antwoord: Ik geloof, dat we het best doen dit laatste punt eerst te nemen. Een mens, die eindeloos zoekt, zoekt naar een vervulling van zichzelf en heeft over het algemeen gelijktijdig een zeer beperkt vertrouwen in zichzelf en in de krachten buiten hem. Hij tracht iets te verwerklijken wat niet reëel voor hem is; en daardoor krijgen we dit voortdurend zoeken, dat soms zeer ernstig kan zijn. Maar dat toch altijd de achtergrond heeft van: ik wil beter. Indien

zo iemand zich kan realiseren wat hij zoekt, dan heeft hij zich ook gerealiseerd wat zijn Straal is. En dan zal hij vreemd genoeg tot de ontdekking komen dat in zeer vele van de richtingen, de geloofssoorten, de filosofieën, die hij verworpen heeft die Straal te vinden is. Omdat de Straal niet zonder meer tot uiting komt in een stelsel of een lering, maar eerder in de persoonlijke beleving ervan; dus de wijze, waar op je in jezelf een harmonie vindt, die in praktisch elk systeem mogelijk is.

Hieruit volgt dus wel, dat het zoeken in de eerste plaats een zuiver persoonlijke kwestie is, waarbij men weigert aan zichzelf antwoord te geven op de vraag. Wat wil ik eigenlijk? In 9 van de 10 gevallen zal het antwoord zijn: Eigenlijk wil ik het wonder. Ontevreden over mijzelf wil ik het wonder dat mij deze tevredenheid schenkt, zonder mijn streven, want daarin vertrouw ik niet.

Een moeilijke formulering misschien. Psychologisch is dit verklaarbaar. Men vreest zichzelf toe te geven waar men tekort schiet; dus waar men leeft met een illusie in plaats van met een werkelijkheid. Weet je wat je zoekt, dan kun je ook aanvoelen waarom je dit een tekort of een gemis vindt. En je kunt de methode vinden om ondanks een bepaald gemis die aanvulling te zoeken in elk willekeurig denken, in elk willekeurig systeem, in elke stoffelijke of geestelijke taak. Op het ogenblik, dat je daaraan begint, heb je dus a.h.w. je Straal bewust erkend. Want het is het zelfbedrog van de mens, dat het hem vaak onmogelijk maakt te erkennen tot welke kracht van leven hij binnen de beperkingen van zijn eigen wereld behoort.

Vraag: Is zo iemand dus niet te helpen door een ander?

Antwoord: Misschien. Maar dat is ook weer heel moeilijk te zeggen, want dan zou die ander eerst moeten weten - let wel; wéten - wat de juiste Straal, de juiste instelling is voor de persoon in kwestie.

En in de tweede plaats zou je moeten weten hoe die mens reageert. Sommigen kun je bij de hand voeren; anderen moet je vooruit ranselen; en weer anderen moet je uit alle macht terughouden, omdat ze verder zouden willen gaan. U zult begrijpen dat het zeer moeilijk is een dergelijke hulp te verlenen, tenzij men misschien beschikt over een zeer bijzondere gave of zending, die - naar ik meen - niet aan zo velen op aarde wordt gegeven.

Vraag: Dus wanneer men in harmonie met zichzelf is, kan men zeggen: men bewandelt de goede weg, de juiste Straal?

Antwoord: Ja. Wanneer men zozeer in harmonie is met zichzelf - laten we er nog iets bijvoegen - dat men in staat is het gehele leven op een positieve wijze (dus zonder haat en vijandschap) te accepteren. Naarmate dat dus meer is geperfectioneerd, is men meer in harmonie met de Straal. Een werkelijke harmonie met de Straal, waartoe men behoort, impliceert nl. een harmonie met al het zijnde plus een bewuste en persoonlijke gerichtheid binnen het zijnde.

Vraag: Zou u iets meer over Adonai kunnen vertellen, ook over het ontstaan van deze naam?

Antwoord: Dat is een tamelijk langdurig betoog en ik wil het hier dus wel graag tot het uiterste bekorten.

Ado is een zeer oude godheid. Deze godheid heeft eigenschappen, die te vergelijken zijn met die van Kâma; dus de huiselijkheid, de genegenheid, de harmonie. Daarnaast is hij echter Heer van vrede en heeft als zodanig een grote wijsheid, een groot begrip. Hij is bovendien openbarend. Anders gezegd: Ado was de harmonische schoonheid. Ado werd toen verder ontwikkeld in de stam Adon, waarbij de uitdrukking wordt weergegeven. Dit Adon kunnen wij bv. bij bepaalde Perzische groepen terugvinden. Zo vindt men het enigszins verbasterd zelfs nu nog terug in enkele samenstelling van het Welsh. Kortom, het is dus een verbreid begrip; en dit wordt als een symbolische figuur van schoonheid door de Grieken uitgedrukt waar het Adonis wordt. Daar wij echter zoeken naar een aspect van de directe godheid, komt daarbij

dan de toevoeging ai. Nu is ai een klank. U kent het tegenwoordig zelfs als een toonaanduiding: ais. Daardoor werd dus de frequentie, de instelling a.h.w. weergegeven en door de omvatting van de klank ai, die begin en einde geeft (Aloph - Idonaia) werd het dus mogelijk te spreken van de oneindige wijsheid, liefde de schoonheid. En dit werd dus Adonai, een term die overigens niet allen door de Joden werd gebruikt, maar met een lichte wijziging van klank ook in een Egyptische inwijding. Ik meen dan ook dat wij deze afleiding van verschillende goden eigenlijk moeten zien als een attribuut, een aspect van de beschermende godheid Israëls, die aan de ene kant een toornige en ijverzuchtige god, maar aan de andere kant ook de beschermende vader is. Dit vaderaspect wordt dus met Adonai volkomen uitgebeeld en geeft bovendien een klankwaarde, die esoterisch en magisch zeer hoog staat, indien u de klank op de juiste wijze zou intoneren. Ik geloof, dat ik daarmee in kort bestek voldoende heb gezegd.

Vraag: Is er nog verband tussen de naam Adon en Aton uit Egypte?

Antwoord: Ja. Maar Aton is ook weer een verbastering van Ado. En dan moet u de d niet geheel als d uitspreken. Ik zei u al dat Adonai of Adon in ieder geval in Egypte voorkwam. U kunt zelf dus ook begrijpen dat Aton een afleiding is geweest van deze god. Het is een begrip geweest in vele inwijdingen, waarbij men gebruik maakte van de alomvattende liefdevolle godheid, die dus niet eist, maar schenkt. Dat is eigenlijk het attribuut van Adonai: het schenken.

Wanneer we dus weten dat het in Egypte bestond en ook weten dat de Joden veel van hun kennis eigenlijk in Egypte hebben opgedaan, dat Mozes een ingewijde was van de Egyptische eredienst, dat Aaron een ingewijde was in dubbele zin (hij kende nl. de kleine inwijdingen van de Hethieten en de grote inwijdingen van Egypte), dan wordt het ons duidelijk, hoe het begrip Adonai een steeds grotere rol speelt bij het schrijven van de boeken. Het wordt de geheime, de heilige naam, die eerst langzamerhand meer openlijk zal worden gebruikt. In het begin was het dus een naam, die niet mocht worden uitgesproken. Zoals men ook niet sprak van Jahwe of Jehova, maar van "Hij die is".

Vraag: U sprak van een toenemen van inzichten met een afnemen van mogelijkheden. Zou u dat iets verder willen uitwerken?

Antwoord: Ik kan u een eenvoudig voorbeeld geven: Men begint een laboratoriumexperiment. Een algemeen principe is erkend. Het aantal mogelijke proeven is 10.000. Men vult dit principe nu aan door erkenningen volgens de eerste reeks van 100 experimenten. Er blijft over een mogelijkheid van 50.000. Wanneer we weer nieuwe erkenningen vinden, dan wordt de mogelijkheid nog meer verminderd, totdat we op den duur komen - en dat is dan het begin van het praktisch onderzoek - bij ongeveer 15.000 proeven. Door kennis op te doen uit de mislukkingen van die 15.000 proeven elimineert men steeds meer, tot men tenslotte komt tot misschien 4 of 5 praktische oplossingen, waarvan er 1 als de beste wordt gekozen krachtens de inzichten, die men door mislukkingen heeft opgedaan. Hoe groter dus het inzicht wordt, des te kleiner de mogelijkheden. Ik hoop dat dit voldoende is,

Vraag: Wat bedoelt u met een monade?

Antwoord: Een monade is een kracht. De ene kracht, die een bepaalde groep of een bepaald deel van de schepping in zich bevat. Zo kunnen wij voor een volksgroep of een volk spreken van een monade; dus een kracht, die deze omvat. Wij kunnen ditzelfde doen voor een bepaald zonnestelsel. Wanneer wij spreken over een oergod, dan gebruiken wij wederom de uitdrukking "monade". Het is dus het ene omvattende principe. In deze zin werd het woord door mij gebruikt.

Vraag: U zegt, dat de Zonen des Lichts blijven werken om ons de weg te wijzen, zolang de gelijkheid blijft bestaan. Hoe en wanneer wordt die gelijkheid verbroken? (Er van uitgaande dat je zelf niet weet tot welke Straal je behoort?)

Antwoord: Het antwoord op deze vraag is heel eenvoudig. Ik heb u deze Zonen des Lichts voorgesteld als straten. Zolang je in de straat blijft en je dus volgens de richting (dus eenrichtingsverkeer) beweegt, bevordert de straat je vooruitkomen. Op het ogenblik, dat je ertegen in gaat, ontmoet je de tegenstand van de straat. Op het ogenblik, dat je haar verlaat, is haar invloed voor jou niet meer van kracht, ook als je krachtens je eigen wezen alleen via die straat verder tot een bestemming kunt geraken. Ik geloof dat daarmee alles eigenlijk heel duidelijk is gezegd.

Zolang u voortgang maakt in één richting en in uzelf dus harmonie blijft behouden, bent u op de goede weg. Op het ogenblik echter, dat u in uzelf een disharmonie scheidt, kunt u nog door uw verder streven in dezelfde richting hulp krijgen om die te overwinnen. Maar laat u zich door die harmonie verleiden om anders te handelen en te denken, om uw eigen instelling dus te ver om te zetten, dan zult u als gevolg daarvan niet meer de positieve invloed van deze Straal van licht, waartoe u behoort, ervaren. U bent dan a.h.w. onttrokken aan de onmiddellijk opvoedende, de bewustzijn brengende inwerking van de Zoon des Lichts, waartoe u speciaal behoort krachten uw ontwikkeling.

Vraag: Iemand die helderziende is kan die in de aura van een persoon zien tot welke Straal hij behoort?

Antwoord: Theoretisch is dat mogelijk, praktisch is het een grote vraag, of men dit juist zal aflezen, omdat - mag ik u herinneren aan de gekleurde bril waarover ik u sprak - men geneigd is zijn eigen visie zodanig interpretatief te doen werken, dat men onbewust zoekt naar een samenvoeging van het waargenomen en de eigen instelling en dus niet de werkelijke Straal geeft (de werkelijke kleur waartoe men behoort), maar een kleur, die het ontmoetingsterrein zou kunnen zijn tussen de helderziende en degene, die wordt waargenomen. Er is maar zelden sprake van een voldoende objectieve waarneming plus interpretatie om met zekerheid te zeggen dat iets goed is. Ik zou er dus niet al te zeer op vertrouwen en alleen afgaan op de eigen instelling en bestreving, waarbinnen men harmonie vindt.

Vraag: U hebt over de 7 Stralen van Licht gesproken. Maar is het nu zo - althans zo voel ik het persoonlijk - dat er 12 Stralen bestaan, want alles in de kosmos bestaat toch uit 12, dat is toch het volmaakte, het geheel, zowel in de muziek als ook in de astrologie?

Antwoord: Dat is zeer snedig en zeer spits opgemerkt. Maar we moeten niet vergeten dat de indeling, die wordt gehanteerd er één is, waarbij we in feite werken met een symboolgetal. Wanneer u verdergaat, zult u zien dat ook 12 een aantal 3-vouden omvat, maar dat het getal 7 daarbuiten staat. Het getal 7 wordt voor de Stralen juist daarom gehanteerd, omdat het niet valt onder de groep; en dan komen we niet aan de 12 maar aan de 144: de 12 x 12 heersende invloeden waarover ik sprak, die onze ervaring en gedrag voor een groot gedeelte kunnen bepalen. Het is het aangeven van de grote originerende kracht, die op elk niveau a.h.w. haar afspiegeling vindt en waarin onze kosmische weg ligt als een tegenstelling tot de uitingsweg, waardoor we in wezen omgeven zijn. De uiting: het leven. Onze gerichtheid volgens een Straal heeft niets te maken met de wereld buiten ons, maar alleen met de wereld in ons. Deze wereld in ons is astrologisch, kabbalistisch e.d. niet te berekenen, behalve onder zeer bijzondere omstandigheden.

Ik hoop dat dit voldoende is. Het vraagt anders een te uitgebreid commentaar, maar het zal u nu misschien duidelijk zijn.

Wanneer u de getallen; de 7, de 9, de 63, daaruit voortkomend enz. nog eens nagaat, dan zult u zien dat in de getallenleer ook het kosmisch principe 12 (van de sterrenbeelden en zo) wel degelijk besloten zijn. Overigens is dit alles een teruggaan naar de drieheid. Oorspronkelijk waren er 11 sterrenbeelden; men heeft er 12 van gemaakt om, de doodeenvoudige reden dat 3 voor de mens is: de geopenbaarde Godheid plus het vlak van eigen bewustwording, ofwel de driehoek. Dan moeten we hier dus dank zeggen aan o.m. de Pythagoreeën, die zeer veel tot deze visie hebben bijgedragen en die ook op de kabbalistische stelling van getallen en ge-

tallenleer een zeer grote invloed hebben gehad.

Vraag: Wanneer men harmonisch is met zijn "ik", wil dit dan zeggen dat men zijn Straal volgt?

Antwoord: Over het algemeen wel. Maar harmonisch zijn met het "ik" dat mag niet betekenen: tevreden zijn met het "ik". Dat is iets anders. Zelftevredenheid heeft hier weinig mee te doen. Harmonisch ben je met jezelf, als je in je streven en werken jezelf geen verwijten maakt, tekorten voelt of iets in jezelf wilt wegdrücken of verwringen en gelijktijdig ook de wereld kunt aanvaarden zoals zij is.

Dat is misschien een slechte boodschap voor velen, die de wereld willen verbeteren. Maar degene die bezig is de wereld te verbeteren, doet dit over het algemeen, omdat hij zelf niet harmonisch is en dientengevolge zal zo iemand ook met zijn eigen Straal niet harmonisch zijn. Indien hij achter de wereld van uit zichzelf een harmonische waarheid kan geven, zonder deze op te leggen of andere instellingen daarvoor te verwerpen, zal hij wel harmonisch zijn met zijn Straal en zijn wezen.

Vraag: Ik heb niet goed begrepen, of iedere Straal ook haar eigen religie heeft, of in een groep Christenen ieder voor zich ook tot een verschillende Straal kan behoren? Zou u dit nog eens willen uitleggen?

Antwoord: Een religie is in beginsel een openbaring, die vanuit de Zonen des Lichts ontstaat; maar dan is het nog geen godsdienst. De Boeddha, Jezus en verschillende anderen kunnen wij dus wel zien als directe uitingen van de Zonen des Lichts. Maar op het ogenblik, dat er een menselijk systeem ontstaat, wordt deze waarheid op zoveel wijzen uitgelegd, dat men dus niet meer kan spreken van één Straal. Men zou kunnen zeggen, dat de waarheid van een bepaalde Straal wordt gebroken in verschillende ideeën, denkbeelden en interpretatie vanuit een menselijk standpunt. Daarom kan dus iemand van elke Straal behoren tot een bepaalde religie, maar men zal dit systeem anders beleven. Men zal daarin iets anders zoeken en andere middelen gebruiken om iets te bereiken. Het is dus mogelijk, dat in elke godsdienst alle Stralen vertegenwoordigd zijn, ofschoon ik graag wil toegeven, dat we vooral bij sommige meer extreme godsdiensten een sterke beperking zien en dat vooral in bijzonder dogmatische godsdiensten wij het vaak te maken hebben met mensen, die met hun eigen Straal zelfs geen bewust contact kunnen vinden.

Godsdienst is iets anders dan de leer van degene, die later de stichter van een godsdienst wordt genoemd. Als u dat wilt nazoeken, gaat u dan na hoeveel verschil er is tussen de praktijk van het Boeddhisme en de lering van de Meester. Gaat u na wat Jezus leerde en wat de praktijk is van hen, die zich zijn leerlingen en volgelingen noemen. Gaat u na wat Mohammed wilde bereiken en wat men heeft gemaakt van zijn leringen. Dan kunt u zelf zien hoe groot de verschillen zijn en ook hoe vaak binnen deze groepen geheel verschillende bestrevingen mogelijk zijn. Maar u zult in alle grote wereldgodsdiensten groepen van bijzondere mystici aantreffen. U zult in al die groepen mensen vinden, die in hun geloof a.h.w. wetenschappelijk werkzaam zijn. U zult er vinden, die alleen op het geloof afgaan. U zult er vinden, die het geloof eerder zien als een test om hun moed te bewijzen.

En u zult er zelfs vinden, krachtens dit geloof eigenlijk trachten hun hartstochten uit te leven op anderen. Indien u zich de moeite geeft om dit even na te gaan, dan zal u de waarheid van het door mij gestelde vanzelf duidelijk zijn.

Vraag: U zegt dat wanneer men zijn Straal niet volgt, men een andere weg of Straal weer van voor af aan moet beginnen. Kunt u dat wat nader verklaren?

Antwoord: Ja. Wanneer u volgens een bepaalde Straal een bewustwording doormaakt, dan wil dat zeggen dat uw eigen wezen, buiten de verdere trillingen, een grondgetal heeft. Dit persoonlijk grondtrillingsgetal, waarop al het verdere leven en bewustzijn is geënt, is de basis ervan. Het is a.h.w. het fundament. Op het ogenblik dat je dit verandert, stort al hetgeen daarop steunt ineen; het heeft zijn samenhang verloren. Iemand, die dus absoluut weigert een

Straal verder te beleven en tracht deze teniet te doen, zal niet alleen te maken krijgen met één verandering van inzicht, intentie en contact, maar zal al datgene wat hij tot nu toe gevormd kende ineen zien storten tot een chaos en zal eerst de nieuwe Straal moeten beleven en van daaruit moeten trachten op te bouwen, waarbij een groot gedeelte van het vroeger ervaren als puin terzijde wordt geworpen en zelden een beperkt deel daarvan volledig bruikbaar blijkt. Het bewustzijn gaat dus a.h.w. teniet.

Het is misschien niet in overeenstemming met uw gedachten dat u zo prettig kunt beginnen met één Straal en dan gauw naar een hogere Straal overwippen. Het spijt me voor u. Er is geen enkele Straal, die hoger is dan de andere. Er is slechts een conventionele waardering van die Stralen t.o.v. elkaar, die niets te maken heeft met hun werkelijke kosmische betekenis of volgorde.

Vraag: Blijft de menselijke geest gebonden aan één Straal of zal zij ten slotte in alle Stralen haar ontwikkeling doorlopen?

Antwoord: Wanneer men één taal heeft leren spreken, leert men betrekkelijk gemakkelijk een tweede taal erbij spreken, mits er een verwantschap bestaat. De Stralen zijn met elkaar verwant, zodat men in zijn bestrevingen één Straal beleeft, totdat men a.h.w. identiek is geworden met de bron, waaruit men dit Licht, deze Straal, heeft ontvangen; en van daaruit leert men - maar zonder die Straal als beleving geheel te doorlopen - het begrip van de andere Stralen, zodat men, verdergaande, een meer bewuste harmonie daarmee zal vinden. Dat is eigenlijk de oplossing. U leeft dus met alle Stralen. U leeft volgens één Straal en wint daaruit een harmonie met de andere Stralen, tot het ogenblik dat u zover bent gekomen dat de Stralen zich samenvoegen in één geheel. Met andere woorden: in God kent u alle dingen, bent u één met alle dingen en bestaat er geen scheiding meer. U kent ook alle Stralen. Tot die tijd bent u aan een bepaalde vorm en gerichtheid van streven gebonden.

Indien er geen vragen meer zijn, mag ik hier de bijeenkomst dus wel besluiten.

Uit uw vraagstelling is mij in de eerste plaats een bepaalde belangstelling gebleken. Het valt mij echter op, dat bij deze belangstelling de neiging bestaat om het geheel binnen een religieus kader te trekken, althans binnen een systeem.

In de tweede plaats, dat men zich niet goed kan verenigen met de gedachte dat men nu dus werkelijk aan één Straal is gebonden. Maar ik geloof, dat dat niet zo wonderlijk of moeilijk is als u zich dat voorstelt. Daarom zou ik daarover nog enkele woorden willen zeggen tot slot van onze bijeenkomst.

Wanneer je een doel moet bereiken en de weg die je daartoe volgt is goed, dan is het dwaas om een andere weg te zoeken. Zolang je die weg kunt volgen en aanvaarden en daarin kracht vindt, zijn alle andere wegen onbelangrijk. Wanneer wij verschillende wegen tegelijk willen gaan (er zijn mensen, die dat trachten te doen), dan zullen wij tegen onszelf verdeeld zijn. Wij zullen niet meer precies weten wat onze bestemming en ons doel is; wat we op één weg wel kunnen weten. De gedachten van "hoger", die bij zovelen ergens een rol speelt, is dwaas. Men kan niet zeggen, dat de ene weg hoger is of beter dan de andere. Men kan alleen zeggen dat het doel, dat volgens een weg bereikbaar is geworden, goed is.

De waardering, die men geeft aan de verschillende kleuren en Stralen, is gebaseerd op een zekere sfeer, die ze met zich brengen. Vooral wanneer wij uit de geest komen, dan probeert men daar graag een zekere indeling te maken. Voor zichzelf zou men dan graag de mooiste Straal willen kiezen.

Mag ik u een vraag stellen? Wie van u zou nu op dit ogenblik, omdat het geestelijk veel beter is, een naakte Tibetaanse mysticus willen zijn, die ergens aan de voet van de Himalaya bibberend zit te mediteren? Liefhebbers? U lacht daarom. Waarom wilt u dan wel een andere Straal? Dat is precies hetzelfde. Dat wil zeggen: alles, wat je hebt bereikt en wat je kent, achter je laten. Helemaal niets meer zijn en opnieuw beginnen. Dat wil zeggen: leven onder andere condities en voorwaarden, met andere kracht, andere contacten en mogelijkheden. Zou u alles wat u hebt bereikt willen wegwerpen?

U hebt niets, waarvan u werkelijk kunt zeggen; "Dit bezit ik", behalve dat ene, dat in uw geest leeft: de kracht, die in uw geest is gevormd. Al het andere is nietiger dan niets. Gij bezit uw eigen beeld van God. En al geeft u daaraan tienduizend namen, het is en het blijft diezelfde God. Maar als ge die God wegdoet, dan staat ge weer in die wereld zonder God, waaruit ge het begrip zult moeten vinden van het meer bestaande, het buiten het "ik" bestaan, het hogere en ten slotte wéér die God.

Waarom zou je teruggaan? Waarom zou je als mens aap worden, omdat je van blanke neger zou willen zijn of omgekeerd? Dit is dwaasheid.

Een mens, die iets anders wil zijn dan hij is, is een dwaas. Hij bouwt zich beelden op van superioriteit. Hij bouwt zich rangorden op in de kosmos en begrijpt niet dat de Zonen des Lichts allen gelijkelijk uit de Bron zijn voortgekomen. Dat zij allen gelijk in kracht zijn. Dat ze - al zijn ze andere facetten ervan - dezelfde eeuwige mogelijkheid, dezelfde eeuwige Vader uitdrukken en dat elk van de aan hen ondergeordende weer een uitdrukking is van ditzelfde. Het gaat ons niet om belangrijkheid. Het gaat ons niet om een rangorde. De Zonen des Lichts strijden niet met elkaar over wie meer is. Zij zoeken slechts één te zijn met elkander, met hun God en met al hetgeen binnen hen bestaat. Die Straal is de wet van je leven. Niet een orde, die je in je knoopsgat steekt, of een of andere orde die je als een mooi lint omdoet.

De Zonen des Lichts zijn krachten, die meer actief zijn dan u denkt. Wanneer wij spreken over de Witte Broederschap, dan spreken we daarmee over een organisatie, die in haar werk en haar bestrevingen slechts uit één Zoon des Lichts werkt. Dat ziet men over het hoofd.

Wanneer wij spreken over Jezus, dan is dit de kracht Gods, zeker; maar in één Straal van Licht uitgedrukt.

De mens die verdeelt, verschillen wil maken, leeft niet naar de eenheid toe. Maar het is de eenheid van leven en kosmos, waarin ons bewustzijn ligt. Wij kunnen immers niet anders ervaren en interpreteren dan uit dat wat we zijn. Als mens, als geest, ja, als hoogste geest ben je gegroeid door je ervaring, door het spoor dat je hebt gevolgd, voordat je een keuzemogelijkheid voor jezelf vermoedde. Je hebt een weg. Die weg moet je gaan; en als je van die weg afwijkt, ga je teniet. Dat is het enige, waardoor je minder kunt worden. Je kunt niet overstappen.

De Zonen des Lichts zijn de straten van een stad. Die stad heet God. Waarom zouden wij dan strijden, of de ene straat beter is dan de andere, zolang zij het ons mogelijk maakt God te leren kennen? De Zonen des Lichts zijn verheven wezens, die de kosmos regeren. Hoe zouden wij, kleinen, ons kunnen vermeten één van hen te verworpen voor de ander? Het is of een bacterie wil oordelen wat beter is: de zon of de maan.

Het is niet aan ons om te oordelen. Wij zijn in de hiërarchie der schepping deel van een bepaalde kracht. Er is in ons wezen, in het totaal van al wat wij zijn geweest en zullen zijn, één en dezelfde bouwende, leidende, helpende kracht. Daarmee harmonisch zijn, daarin en van daaruit onszelf vervullen in harmonie met het Al, dát is onze taak. Al het andere is ijdelheid; en ijdelheid is vernietigend.

Wanneer we ons spiegelen, dan moeten we dat doen aan onze innerlijke wereld. Onze innerlijke wereld geeft ons niet de kosmos. Zij geeft ons de kosmos, gezien van uit de Straal, waartoe wij behoren. Hoe wil je iets zien, wat in een spectrum ligt dat de ogen niet ontvangen? Hoe wil je oordelen over iets wat het begrip niet kan verwerken? Maar weet, dat er anderen zijn dan jij.

Er zijn op deze wereld kinderen van alle Zonen des Lichts; en hun begrip, hun benadering, hun beschouwen, hun wezen, verschilt nu eenmaal van dat van anderen. Zoals hun hele levensweg andere aspecten heeft getoond, hun geestelijke bewustwording en ervaring hen op een andere wijze tot harmonie heeft gevormd.

Wees uzelf. Wees één met de hoogste Kracht, die ge in uzelf beleeft en harmonisch met de wereld rond u. Breng geen strijd noch laffe vrede, maar de harmonie waarin een wederkerig erkend samengaan mogelijk is.

Dat, vrienden, is voor mij de belangrijkste kant van het probleem, zoals het uit uw vragen kenbaar is geworden.

Wat ge ook zoekt, waar ge ook gaat, welke, God ge roept, antwoord krijgt ge via de Straal, waartoe ge behoort. Wees niet dwaas en verwerp deze niet. Zoek niet, zonder te weten wat ge zoekt. Zoek in datgene, wat in u is de levende kracht, de werkelijkheid en dan zult ge waarlijk zijn: kinderen des Lichts, erkennende de Zonen des Lichts en uit de Zonen erkennende de Vader, Die alles heeft voortgebracht.

Mag ik daarmee deze avond dan als gesloten beschouwen? Dank u voor uw vragen, die hier en daar werkelijk terzake doende waren. Ik dank u voor de belangstelling, waarmee u het mij mogelijk hebt gemaakt u iets meer te leren misschien omtrent uzelf. Ik hoop, dat dit mag bijdragen tot oen wederkerig begrip zowel tussen u mensen onderling als tussen ons in de geest en u mensen onderling, opdat wij - onze eigen weg gaande, want dat is het belangrijkste - één waarheid bereiken, waarin wij allen elkaar volledig kunnen beseffen.